

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1617/2014
03.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у радном спору тужиоца С.Т. из Н.С., кога заступа пуномоћник Н.С., адвокат из Б., против тужене РС, Аутономна покрајина Војводина, Покрајински секретаријат за привреду, запошљавање и равноправност полова, кога заступа Покрајински јавни правобранилац Војводине, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 2330/14 од 15.09.2014. године, у седници већа одржаној 03.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 2330/14 од 15.09.2014. године и пресуда Основног суда у Новом Саду П1-563/2014 од 02.07.2014. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је као неоснована жалба и потврђена првостепена пресуда којом се поништавају као незаконита решења туженог од 23. фебруара 2009. године (о нераспоређивању) и решење од 5. маја 2009. године о отказу – престанку радног односа.

Против побијане другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Решењем Покрајинског секретаријата за привреду од 5. маја 2009. године тужиоцу (покрајинском службенику) изречене је дисциплинска казна "престанак радног односа". Из образложења решења произилази да је тужилац на основу спроведеног доказног поступка (изјаве пуномоћника, исказа сведока, увида у списе предмета, потребе отварања боловања, решења о годишњем одмору и листе присутности на послу) утврђено да је тужилац користио годишњи одмор у периоду од 20. децембра 2008. године до 15. јануара 2009. године и да је 14. јануара 2009. године отворио боловање под шифром 533.5 – повреда на раду (иако

није био на раду) и тиме остварио 100% накнаду боловања која му не припада, те је учинио тежу повреду радне дужности – злоупотреба права из радног односа.

Код таквог чињеничног стања нижестепени судови сматрају да тужиоцу није могао престати радни однос јер је као синдикални представник по члану 188. Закона о раду заштићен од отказа – престанка радног односа.

Због погрешне примене материјалног права чињенично стање није правилно утврђено тако да се становиште о незаконитости престанка радног односа за сада не може прихватити као правилно.

Врховни касациони суд прихвата аргументацију нижестепених судова о благовремености тужбе (иако је протекао преклузивни рок од 90 дана). Због неправилног поступања органа тужене у поступку интерне заштите права запосленог па и свих околности случаја које је подробно оцењивао апелациони суд и поштовања права на приступ суду из члана 6. Европске конвенције о људским правима тужба се има сматрати благовременом у погледу заштите од престанка радног односа.

Али, у конкретном случају због погрешног става да тужилац ужива судску заштиту од отпуштања са посла и у случају када се као запослени незаконито понаша, чињенично стање у погледу одговорности тужиоца за евентуалну злоупотребу боловања није утврђивано.

Наиме, синдикални представник је заштићен од отказа по члану 188. важећег Закона о раду у време престанка радног односа (који се супсидијерно примењује на све запослене, члан 2. Закона о раду) ако поступа у складу са законом, општим актом и уговором о раду (став 1).

Из цитиране одредбе произилази да је практично синдикални представник заштићен од отпуштања само у случају престанка радног односа због тзв. вишка запослених, а не и у случају када не остварује резултате рада, или својом кривицом чини повреду радних обавеза или повреду радне дисциплине.

У овом случају тужиоцу је стављено на терет да је злоупотребио боловање и остварио противправну имовинску корист. Решење туженог у том делу првостепени суд због става (погрешног) о заштићености синдикалног представника није уопште испитивао. У поновном поступку првостепени суд ће оценити да ли је у погледу противправног поступања у вези тзв. злоупотребе боловања учињена тежа повреда радне дужности или радне дисциплине из Закона о радним односима у државним органима.

Суд је у смислу члана 2. ЗПП везан границама истакнутог тужбеног захтева, па није било нужно да се ван граница тужбеног захтева нижестепени судови баве законитошћу другог решења о престанку радног односа (престанак због неположеног стручног испита). Правноснажност те одлуке може бити од значаја само када се расправља о захтеву за реинтеграцију у процес рада.

На основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**